

Το χρέος καταργείται στα οδοφράγματα

Είναι πολύ λίγο να κατηγορούμε αυτούς που βρίσκονται μέσα την βουλή σαν κλέφτες. Καταρχήν επειδή δεν είναι μόνο αυτοί οι κλέφτες: οι μεγαλύτεροι κλέφτες είναι όσοι εκμεταλλεύονται την εργασία μας, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά που έχει ο καθένας πάνω από το κεφάλι του. Κατά δεύτερο, επειδή ακόμα κι αν υπάρχει έστω ένας μέσα στην βουλή που δεν έχει κλέψει, το βέβαιο είναι ότι δεν υπάρχει κανένας που να μην έχει στηρίξει αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης που υπάρχει σήμερα. Και τέλος επειδή όποιος έχει μπει εκεί μέσα, κι όποιος θέλει να μπει στο μέλλον, είτε κλέβει, είτε όχι, την ίδια δουλειά θα κάνει.

Γι' αυτό είναι σημαντικό να κατανοήσουμε που οφείλεται η εκτίναξη του δημόσιου χρέος, για να ξέρουμε που αλλού, εκτός από την βουλή, πρέπει να στρέψουμε την οργή μας.

Κακά τα ψέματα. **Το ελληνικό δημόσιο χρέος είναι αποτέλεσμα των άλυτων ταξικών συγκρούσεων τα τελευταία 40 χρόνια της ελληνικής ιστορίας.** Του γεγονότος δηλαδή ότι καμιά τάξη δεν κατάφερε από την μεταπολίτευση και μετά να επικρατήσει ολοκληρωτικά σε βάρος της άλλης.

Για πολλά χρόνια οι εργατικοί αγώνες ανάγκαζαν το κράτος αφενός να αυξάνει τους μισθούς, τις συντάξεις και τις κοινωνικές δαπάνες (επιδόματα, υγεία, παιδεία, κλπ), αφετέρου να αυξάνει το εύρος του δημόσιου τομέα για να ενσωματώσει ένα μέρος των εργατών και των εργατριών και να τους κάνει την εκλογική πελατεία που θα αναπαράγει το καθεστώς των κομμάτων. Παράλληλα τα αφεντικά μην μπορώντας να συμπιέσουν το κόστος εργασίας μπροστά στην δύναμη αυτών των αγώνων, έπαιρναν σαν αντάλλαγμα από το κράτος φοροαπαλλαγές και «διευκολύνσεις» τόσο για να μπορούν να επενδύουν ελεύθερα, ώστε να μην πέφτουν τα κέρδη τους, όσο και για να επιδίδονται στην παραοικονομία, στην χρησιμοποίηση δηλαδή μαύρης (ανασφάλιστης) εργασίας και στην οικονομία του εγκλήματος (λαθρεμπόριο κάθε είδους). Στο ίδιο πλαίσιο, το ιδιωτικό χρέος προς τις τράπεζες έχει κρατικοποιηθεί και έχει μεταφερθεί στις πλάτες όλων μας.

Τα πράγματα προφανώς είναι πιο πολύπλοκα και οι παράγοντες που επιδρούν στο δημόσιο χρέος είναι πολύ περισσότεροι, αλλά το γενικό συμπέρασμα είναι το ίδιο: σε μια κοινωνία που το ποσοστό των «αυτοαπασχολούμενων» (ελεύθερων επαγγελματιών, μικροαφεντικών, κλπ) αγγίζει το 40%, η φοροδιαφυγή και η παραοικονομία δεν δείχνουν μόνο τα μεγάλα αφεντικά, αλλά και τον κρεοπώλη της γειτονιάς που χρησιμοποιεί ανασφάλιστους εργαζομένους για να μειώσει το κόστος εργασίας, τον ιδιώτη γιατρό (επισκέψεις στα σπίτια) και τον καθηγητή των μαθηματικών (ιδιαίτερα) που δεν κόβουν ποτέ αποδείξεις, το αφεντικό της καφετέριας που βάζει μετανάστριες να δουλεύουν χωρίς ένσημα κι όταν του τα ζητάνε τις τσακίζει στο ξύλο, τους μεσσαίους και μεγάλους αγρότες που δεν πληρώνουν ποτέ εισφορές και φόρους.

Αν κάτσουμε να το ψάξουμε πιο πολύ, η κλοπή του δημόσιου πλούτου, γνωστή και ως «κακοδιαχείριση στο δημόσιο» δεν ήταν ποτέ θέμα ανικανότητας των προϊσταμένων των δημόσιων υπηρεσιών. Δεν υπάρχει «κακοδιαχείριση» στο δημόσιο: υπάρχει εδώ και 150 χρόνια μια πολύ συγκεκριμένη πρακτική όλων των κομμάτων, να ανταμείβουν τους πιο στενούς τους ανθρώπους για την εκλογική τους υποστήριξη, με προσφορές θέσεων σε οργανισμούς και συνδικάτα, ώστε να νέμονται λεφτά από προμήθειες, από «γρηγορόσημα», από ρουσφέτια, από εκδουλεύσεις κάθε είδους, κλπ, κλπ.

Στόχος του κράτους (κυβέρνησης και αντιπολίτευσης) σήμερα δεν είναι η «αποπληρωμή του δημόσιου χρέους». **Στόχος του είναι να λύσει οριστικά την σύγκρουση μεταξύ αφεντικών και εργατών σε βάρος των εργατών και υπέρ των αφεντικών** (Αν με αυτό το στόχο παίρνει η μάλα και πολλά μικροαφεντικά σαν «παράπλευρες απώλειες», αυτό δεν αλλάζει την ουσία των πραγμάτων και πάρα πολύ). Γι'αυτό κόβουν μισθούς, συντάξεις και επιδόματα, γι'αυτό διευκολύνουν την δυνατότητα απόλυσης και καταργούν τις αποζημιώσεις στον ιδιωτικό τομέα, γι' αυτό αυξάνουν το κόστος της καθημερινής ζωής με αυξήσεις σε δεη, νερό, τηλέφωνο, μέσα μαζικής μεταφοράς και θέσπιση εξετάστρου στα νοσοκομεία. Γι'αυτό παράλληλα κλείνουν το μάτι στους επιχειρηματίες με την περαίωση, θέλοντας να πουν σε όσους από αυτούς επιβιώσουν από την κρίση, ότι τα πράγματα θα συνεχίσουν να είναι όπως ήταν μέχρι τώρα: μπορούν να συνεχίζουν να κλέβουν όσο θέλουν.

Με αυτή την έννοια ο μπαμπούλας του δημόσιου χρέους αν δεν υπήρχε, έπρεπε να εφευρεθεί για να μπορεί το κράτος να εφαρμόσει την θεραπεία σοκ που εφαρμόζει με τα μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις εδώ κι ένα χρόνο.

Στόχος δικός μας που κατεβαίνουμε στις απεργιακές διαδηλώσεις ένα χρόνο τώρα κι αντιμετωπίζουμε την αστυνομική θηριωδία (μόνο στους αστυνομικούς δεν έχουν γίνει περικοπές), που γεμίζουμε τις πλατείες όλων των πόλεων τις τελευταίες μέρες, που παλεύουμε όσο μπορούμε στις γειτονιές και στις δουλειές μας αυτή την κατάσταση, πρέπει να είναι να φορτώσουμε το χρέος στις πλάτες των αφεντικών.

Το σύνθημα «Καταργήστε το απεχθές χρέος» εκφράζει μόνο το αριστερό πολιτικό προσωπικό, που θέλει να πάρει την εξουσία για να μείνουν όλα τα ίδια και να αλλάξουν μόνο τα ονόματα των αφεντικών και των ηγετών.

Δικό μας σύνθημα πρέπει να είναι «Να καταργήσουμε στην πράξη το χρέος», κι αυτό το σύνθημα δεν πρέπει να είναι απλώς μια ρητορεία, αλλά να περάσει στην πραγματικότητα μέσα από τις καθημερινές συλλογικές μας αρνήσεις.

Καταργούμε στην πράξη το χρέος (δημόσιο και ιδιωτικό) σημαίνει ότι δεν αφήνουμε τις τράπεζες να κάνουν συντηρητικές κατασχέσεις στο σπίτι του γείτονα που δεν μπορεί να αποπληρώσει το δάνειο κατοικίας. Συννενοούμαστε με τους γείτονες μας, συζητάμε, οργανωνόμαστε, κάνουμε ένα κλειό γύρω από το σπίτι, εμποδίζουμε τους δικαστικούς επιμελητές να κάνουν την βρώμικη δουλειά τους.

Καταργούμε στην πράξη το χρέος, πάει να πει ότι σε συμμαχία με το προσωπικό των νοσοκομείων, κλείνουμε τα ταμεία των νοσοκομείων και τα απογευματινά ιατρεία για να μην πληρώνουν οι ασθενείς χρήματα για να εξεταστούν και για εργαστηριακό έλεγχο. Κι αν δεν μπορεί να γίνεται αυτό κάθε μέρα, όταν έχουμε ανάγκη εξέτασης, πάμε με φίλους, με γείτονες και κάνουμε τσαμπουκά για να μην πληρώσουμε ούτε εξέταση, ούτε ραντεβού.

Καταργούμε στην πράξη το χρέος σημαίνει ότι γνωρίζομαστε με αυτούς που περιμένουμε στην στάση κάθε πρωί το λεωφορείο (ηλεκτρικό, μετρό) για την δουλειά, συζητάμε, αποφασίζουμε να μην πληρώνουμε εισιτήρια και κάνουμε όλοι μαζί τσαμπουκά στους ελεγκτές όταν προσπαθούν να μας κόψουν πρόστιμο. Τα εισιτήρια να τα πληρώσουν τα αφεντικά που δουλεύουμε στις δουλειές τους, όπως γινόταν όταν εμείς είχαμε το πάνω χέρι.

Καταργούμε στην πράξη το χρέος σημαίνει ότι δεν πληρώνουμε αυξήσεις σε δεψ, οτε, νερό. Πως θα γίνει αυτό; Μιλάμε με τους γείτονες, φτιάχνουμε πρωτοβουλίες και επιτροπές στην γειτονιά μας, παίρνουμε νομικές συμβουλές, δεν πληρώνουμε τις αυξήσεις, κι όταν έρθουν συνεργεία να κόψουν το νερό, το ρεύμα ή το τηλέφωνο, τα εμποδίζουμε να το κάνουν. Ακόμα πιο αποτελεσματικό θα ήταν να βρεθούμε με τους απλούς εργαζόμενους αυτών των δημόσιων οργανισμών για να συννενοηθούμε πως θα βοηθήσει ο ένας τον άλλο. Αυτοί να μην απολυθούν τώρα που θα πουληθούν οι δεκο, κι εμείς να μην πληρώνουμε τις αυξήσεις.

Όλοι αυτοί οι τρόποι φυσικά προϋποθέτουν ότι δεν θα ξανακάτσουμε αύριο στον καναπέ μας και δεν θα ξαναγυρίσουμε στο εγώ, αλλά θα συνεχίσουμε να είμαστε στις πλατείες και στους δρόμους, για να αναζητούμε το εμείς και τις πρακτικές λύσεις στα προβλήματα μας.

Γιατί αν κάτι πρέπει να μας μάθει η διαδικασία της κρίσης, αυτό είναι ότι μόνο εμείς, οι «από κάτω» αυτής της κοινωνίας, όσοι πουλάμε την εργασία μας στα αφεντικά κι όσοι δεν έχουμε καμία εξουσία στις ζωές μας, μπορούμε να δώσουμε λύση στα κοινά μας προβλήματα. Κανένας πολιτικός, κανένα παλιό ή καινούργιο κόμμα, κανένας «φωτισμένος ηγέτης», κανένας «τεχνοκράτης».

*Άτομα από τις Λαϊκές Συνελεύσεις: Συντάγματος, Ζωγράφου,
Περιστερίου, Χαλανδρίου, Παλλήνης, Δάφνης,
Αμπελοκήπων-Πολυγώνου-Ερυθρού.*